

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

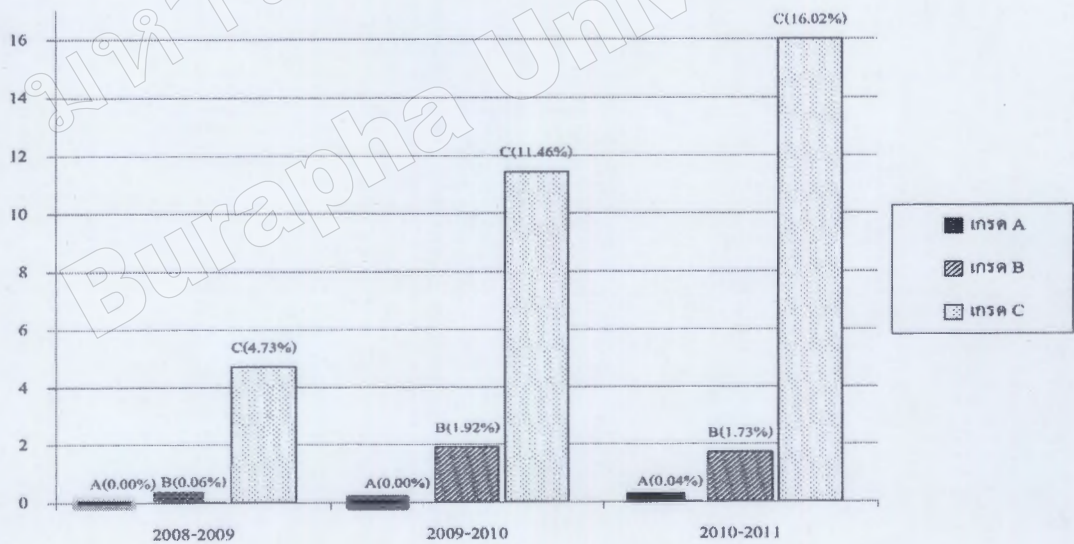
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญของโลก เป็นภาษาหนึ่งที่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน นอกจากจะมุ่งพัฒนาทักษะในการสื่อสารแล้วยังต้องให้ถูกตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอีกด้วย นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมที่ดีของเจ้าของภาษา เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารระหว่างสมาชิกในกลุ่มประเทศอาเซียนโดยทางพฤตินัยตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง และในฐานะภาษากลางของอาเซียนได้ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นทางการเมื่อมีแนวคิดให้บัญญัติกฎบัตรของอาเซียนขึ้น ซึ่งในมาตราที่ 34 ของกฎบัตร อาเซียนได้ระบุถึงภาษาราชการของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ มีผลบังคับใช้นับแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2008 (ASEAN, 2008) นั้นหมายความว่า ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่ใช้ในการประชุม การโต้ตอบทางจดหมาย การจัดทำรายงานการประชุม ผลการพิจารณา และมติที่ประชุม ตลอดจนการจัดทำคำแถลงการณ์ และการติดต่อต่าง ๆ ของกลุ่มประเทศอาเซียน และเมื่อรัฐบาลประเทศในประชาคมอาเซียนมีเป้าหมายร่วมกันในการบูรณาการทางเศรษฐกิจในระดับที่สูงขึ้นจนถึงขั้นประชาคมทางเศรษฐกิจภายใน ค.ศ. 2015 จะทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาที่สำคัญของประชากรของอาเซียนมากขึ้น ยิ่งกว่านี้ แร่งงานวิชาชีพและแรงงานที่มีทักษะจะมีอิสระที่สามารถเคลื่อนย้ายไปประกอบอาชีพที่ใดก็ได้ ภายในกลุ่มประเทศอาเซียน ดังนั้นเมื่อประชาคมทางเศรษฐกิจอาเซียนเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ ผู้ที่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมจึงอยู่ในฐานะเสียเปรียบในด้านการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานวิชาชีพและแรงงานที่มีฝีมือ (วีระพงษ์ ปัญญาธนะคุณ, 2553)

ราชอาณาจักรกัมพูชาเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน ทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างมาก เพราะเป็นภาษาที่สามารถเชื่อมราชอาณาจักรกัมพูชากับอาเซียนและโลกได้อันเนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในธุรกิจ การศึกษา และการพัฒนา (Bun, 2010) ราชอาณาจักรกัมพูชาเป็นประเทศที่มีการลงทุนจากต่างชาติ จึงต้องการประชากรที่มีคุณภาพ มีความสามารถติดต่อสื่อสารและทำงานกับชาวต่างชาติได้ และถ้าประชาชนชาวกัมพูชาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้จะเป็นผลดีต่อการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ แร่งงานชาวกัมพูชาก็สามารถไปทำงานที่ต่างประเทศทั้งประเทศเพื่อนบ้านที่เป็นประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกัน หรือประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก ซึ่งจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร และเพื่อตอบสนองความต้องการของประเทศ กระทรวงศึกษาธิการเยาวชน และกีฬา

(Ministry of Education, Youth and Sport: MoEYS) แห่งราชอาณาจักรกัมพูชา ได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรการเรียนการสอนระดับการศึกษาสามัญศึกษาโดยกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ระดับชั้น 7) ขึ้นไป โดยกระทรวงได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ (MoEYS, 2004) และมีการร่วมมือกับองค์กรของต่างประเทศเพื่อจัดพิมพ์หนังสือตำราสอนภาษาอังกฤษที่มีชื่อว่า ENGLISH FOR CAMBODIA สำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาอีกด้วย

จังหวัดกระเจาะ (Kratie) เป็นจังหวัดหนึ่งของราชอาณาจักรกัมพูชา ที่ได้รับการรณรงค์และส่งเสริมเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาเหมือนจังหวัดอื่น ๆ แต่การเรียนการสอนวิชาภาษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของจังหวัดกระเจาะยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งจากรายงานผลการสอบระดับประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาทุติยภูมิแห่งชาติกัมพูชาในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา (MoEYS, 2009, 2010, 2011) พบว่า นักเรียนที่สอบวิชาภาษาอังกฤษได้เกรด A เกรด B หรือเกรด C มีจำนวนน้อยมาก โดยมีผลการเรียนระดับเกรด A ไม่เกินร้อยละ 0.04 ผลการเรียนเกรด B ไม่เกินร้อยละ 1.92 และเกรด C ไม่เกินร้อยละ 16.02 ซึ่งส่วนใหญ่พบว่านักเรียนได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์ปานกลาง (เกรด C) มากกว่าร้อยละ 80 ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ร้อยละของนักเรียนที่ได้รับระดับชั้น A B C ในการสอบประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาทุติยภูมิแห่งชาติ วิชาภาษาอังกฤษระหว่างปีการศึกษา 2008 ถึง 2011 (MoEYS, 2009, 2010, 2011)

จากผลการสอบระดับประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาพหุวิทยุมิแห่งชาติกัมพูชา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกระแจะที่มีระดับต่ำมากต่อเนื่องกันอาจจะเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคมครอบครัวของนักเรียน สภาวะทางโรงเรียน และเกิดจากตัวนักเรียนเอง ซึ่งเกิดจากสติปัญญา และแรงจูงใจในการเรียน จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แรงจูงใจ (Law, Lee, & Yu, 2010; Sakiroglu & Dikilitas, 2012; Zerpa, Hachey, van Barneveld, & Simon, 2011) โดยเฉพาะในการเรียนภาษาอังกฤษ นักวิชาการศึกษาเชื่อว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดี ส่วนการที่จะรู้ว่าคุณนักเรียนมีระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระดับใด เพื่อเตรียมการสอนให้คุณนักเรียนมีความต้องการเรียนหรือมีแรงจูงใจ ต้องอาศัยการวัดด้วยเครื่องมือที่เป็นมาตรฐานวัดมาตรฐาน แต่เนื่องจากในราชอาณาจักรกัมพูชายังไม่มีมาตรวัดนี้ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเป็นเครื่องมือมาตรฐานให้ครูได้ใช้ในการวัดเพื่อรับรู้ระดับแรงจูงใจของนักเรียน เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้เป็นมาตรฐานและมีคุณภาพ

จากการศึกษางานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ยังไม่พบเครื่องมือหรือมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในบริบทของราชอาณาจักรกัมพูชา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจในการพัฒนามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้วัดแรงจูงใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสามัญศึกษา โดยใช้ทฤษฎีองค์ประกอบแรงจูงใจ Motivation and Engagement Wheel ของ Martin (2009) เป็นพื้นฐานในการพัฒนามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพ ทั้งความเที่ยงและความตรง โดยตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรวัด รวมทั้งสร้างปกติวิสัยของมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในรูปของตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank: PR) และสแตนไดน์ (Standard Nine-Point Score: Stanine)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามทฤษฎี Motivation and Engagement Wheel (Martin, 2009)
2. เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อสร้างปกติวิสัยของมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในรูปตารางตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และสแตนไดน์

สมมติฐานของการวิจัย

1. มาตรการแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นมาตรการที่มีความตรงเชิงโครงสร้างตามทฤษฎี Motivation and Engagement Wheel
2. มาตรการแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปสร้างปฏิกิริยแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แรงจูงใจ คือแรงผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรม และยังกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นด้วย บุคคลที่มีแรงจูงใจสูงจะพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่บุคคลที่มีแรงจูงใจต่ำ จะไม่แสดงพฤติกรรมหรือล้มเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย Martin (2009) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการพัฒนามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในบริบทของราชอาณาจักรกัมพูชา ตามทฤษฎี Motivation and Engagement Wheel ที่ได้พัฒนาโดย Martin

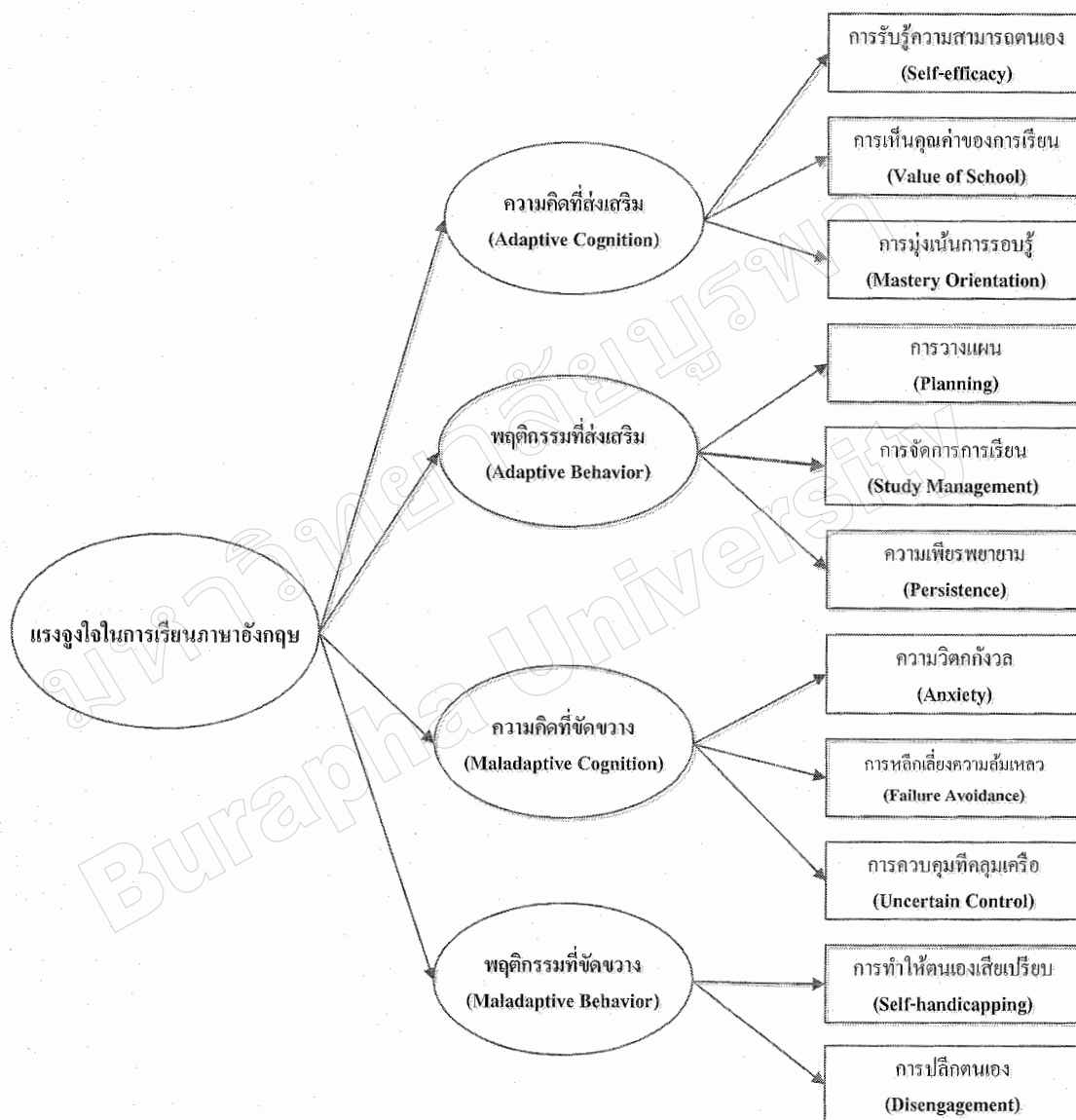
Martin ได้พัฒนาทฤษฎีแรงจูงใจ โดยมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีทางจิตวิทยา และสังคมวิทยา เช่น ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy Theory) ทฤษฎีเป้าหมาย (Goal Theory) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self-Determination Theory) ทฤษฎีคุณค่าที่คาดหวัง (Expectancy-Value Theory) ทฤษฎีทางเลือก (Choice Theory) ทฤษฎีการกำกับตนเอง (Self-Regulation Theory) และทฤษฎีการรู้คุณค่าในตนเอง (Self-Worth Motivation Theory) โดย Martin ได้จัดโครงสร้างที่ซับซ้อนให้เป็นระบบและสัมพันธ์กันเป็นเชิงบวกและเชิงลบ

ตามทฤษฎี Motivation and Engagement Wheel (Martin, 2009) แรงจูงใจประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความคิดที่ส่งเสริม พฤติกรรมที่ส่งเสริม ความคิดที่ขัดขวาง และพฤติกรรมที่ขัดขวาง ผู้วิจัยนำแนวคิดนี้มาพัฒนามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแบ่งองค์ประกอบเชิงโครงสร้างของมาตรการแรงจูงใจออกเป็น 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความคิดที่ส่งเสริม วัดจาก 3 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การเห็นคุณค่าของการเรียน และการมุ่งเน้นการรอบรู้
2. พฤติกรรมที่ส่งเสริม วัดจาก 3 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ การวางแผน การจัดการการเรียน และความเพียรพยายาม
3. ความคิดที่ขัดขวาง วัดจาก 3 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ ความวิตกกังวล การหลีกเลี่ยง ความล้มเหลว และการควบคุมที่คลุมเครือ

4. พฤติกรรมที่ขัดขวาง วัดจาก 2 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ การทำให้ตนเองเสียเปรียบ และการปลีกตนเอง

จากทฤษฎีดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถสรุปโครงสร้างของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ประกอบของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 องค์ประกอบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้มาตรฐานแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับภาษาเขมรที่มีมาตรฐาน โดยมาตรฐานที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการตรวจสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยเปรียบเทียบกับปกติวิสัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ได้มาตรฐานเพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินนักเรียน เพื่อให้ทราบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอันจะเป็นข้อมูลให้ครูได้พัฒนาให้นักเรียนให้มีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการศึกษานี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับชั้น 10 ระดับชั้น 11 และระดับชั้น 12 ที่กำลังศึกษา ปีการศึกษา 2012-2013 ในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของจังหวัดกระเจะ ราชอาณาจักรกัมพูชา จำนวน 10 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 5,323 คน (Kratie PoEYS, 2012)

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับชั้น 10 ระดับชั้น 11 และระดับชั้น 12 ที่กำลังศึกษา ปีการศึกษา 2012-2013 ในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดกระเจะ ราชอาณาจักรกัมพูชา ในปีการศึกษา 2012-2013 จำนวน 6 โรงเรียน จำนวน 1,650 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) และได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อยืนยันความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรฐาน เป็นนักเรียนจำนวน 420 คน โดยแบ่งเป็นชั้นเรียนละ 140 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างปกติวิสัยเป็นนักเรียนจำนวน 1,230 คน โดยแบ่งเป็นชั้นเรียนละ 410 คน

3. มาตรฐานแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่สร้างขึ้นนี้ เป็นมาตรฐานที่ผู้วิจัยพัฒนาตามแนวคิดของ Martin (2009) มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ใน 2 ลักษณะ ลักษณะหนึ่ง ประกอบด้วย มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และอีกลักษณะหนึ่ง ประกอบด้วย เป็นประจำ บ่อย ๆ บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง ไม่เคยเลย ซึ่งวัดจาก 4 องค์ประกอบ ดังนี้

3.1 ความคิดที่ส่งเสริม (Adaptive Cognition)

3.1.1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy)

3.1.2 การเห็นคุณค่าของการเรียน (Valuing of School)

3.1.3 การมุ่งเน้นการรอบรู้ (Mastery Orientation)

- 3.2 พฤติกรรมที่ส่งเสริม (Adaptive Behavior)
 - 3.2.1 การวางแผน (Planning)
 - 3.2.2 การจัดการการเรียนรู้ (Study Management)
 - 3.2.3 ความเพียรพยายาม (Persistence)
- 3.3 ความคิดที่ขัดขวาง (Impending/ Maladaptive Cognition)
 - 3.3.1 ความวิตกกังวล (Anxiety)
 - 3.3.2 การหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Failure Avoidance)
 - 3.3.3 การควบคุมที่คลุมเครือ (Uncertain Control)
- 3.4 พฤติกรรมที่ขัดขวาง (Maladaptive Behavior)
 - 3.4.1 การทำให้ตนเองเสียเปรียบ (Self-Handicapping)
 - 3.4.2 การปลีกตนเอง (Disengagement)

นิยามศัพท์เฉพาะ

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความต้องการ ความกระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ

มาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อวัดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงถึงลักษณะของนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความคิดที่ส่งเสริม พฤติกรรมที่ส่งเสริม ความคิดที่ขัดขวาง และพฤติกรรมที่ขัดขวาง

ความคิดที่ส่งเสริม (Adaptive Cognition) หมายถึง ทักษะคิดเชิงบวก และการมุ่งเป้าหมายการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่

1. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) หมายถึง ความเชื่อในความสามารถในตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดี

2. การเห็นคุณค่าของการเรียน (Valuing School) หมายถึง ความเชื่อเกี่ยวกับ ประโยชน์ ความสำคัญ และความเกี่ยวข้องระหว่างการเรียนรู้และโรงเรียนกับตัวนักเรียนเองหรือกับสังคม

3. การมุ่งเน้นการรอบรู้ (Mastery Orientation) หมายถึง การวางแผนแนวทางการเรียนแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ การมุ่งพัฒนาความสามารถ และความรู้ในการเรียนของนักเรียน

พฤติกรรมที่ส่งเสริม (Adaptive Behavior) หมายถึง พฤติกรรมในเชิงบวก เช่น การใฝ่รู้ สนใจ ตั้งใจเรียน และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้แก่

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การเตรียมการก่อนการเรียน รวมถึงการคิดก่อนลงมือทำของนักเรียนโดยกำหนดแผนงานไว้ก่อนเป็นล่วงหน้าเพื่อที่จะทำงานที่มอบหมาย และการเล่าเรียนได้บรรลุผลสำเร็จ

2. การจัดการการเรียน (Study Management) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการที่นักเรียนใช้ในการเรียน เช่น จัดตารางเรียน และกำหนดสถานที่เรียนให้เหมาะสม

3. ความเพียรพยายาม (Persistence) หมายถึง ความตั้งใจของนักเรียน ที่จะปฏิบัติกรเรียนหรือทำกิจกรรมการเรียนโดยไม่ละทิ้ง เมื่อเผชิญกับความท้าทายหรือความยากลำบาก

ความคิดที่ขัดขวาง (Impeding/ Maladaptive cognition) หมายถึง เจตคติ การมุ่งวิธีการเรียน และความเชื่อที่ขัดขวาง สกัตกั้นการเรียนรู้ ได้แก่

1. ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง ความรู้สึกกลัว ภาวะวุ่นวาย ตึงเครียด กระสับกระส่าย ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเมื่อนักเรียนเผชิญหน้ากับการเรียนในชั้นเรียนหรือทำการบ้านที่อาจารย์มอบหมาย

2. การหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Failure Avoidance) หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่จะทำการบ้าน หรือกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว การได้คะแนนน้อย หรือเพื่อไม่ให้คนอื่นเสียใจ

3. การควบคุมที่คลุมเครือ (Uncertain Control) หมายถึง ความรู้สึกที่นักเรียนไม่แน่ใจเกี่ยวกับวิธีที่จะทำให้ได้คะแนนดี หรือวิธีที่หลีกเลี่ยงการทำได้คะแนนน้อย

พฤติกรรมที่ขัดขวาง (Maladaptive Behavior) หมายถึง พฤติกรรมกรเรียนที่มีปัญหาของนักเรียน ได้แก่

1. การทำให้ตนเองเสียเปรียบ (Self-Handicapping) คือ พฤติกรรมที่นักเรียนเลือกทำสิ่งทีนำไปสู่ความล้มเหลว หาข้ออ้างของความไม่สำเร็จในโรงเรียนเพื่อมีข้อแก้ตัวหากนักเรียนทำคะแนนได้ไม่ดี

2. การปลีกตนเอง (Disengagement) หมายถึง พฤติกรรม แยกตนเองออกจากสังคมของนักเรียน ที่จะละทิ้ง และไม่สนใจกรทำการบ้าน หรืองานของโรงเรียนมากกว่าปกติ

ความเที่ยง (Reliability) หมายถึง ความคงเส้นคงวาของผลการวัด เมื่อวัดด้วยมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่เวลาต่างกัน ได้ผลวัดคล้ายคลึงกัน

ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง ความสอดคล้องระหว่างข้อความในมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กับนิยามเชิงปฏิบัติการ ซึ่งตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ

ความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง ข้อความในมาตรวัดแรงจูงใจที่สอดคล้องกับทฤษฎีของ Martin (2009) โดยตรวจสอบด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) หมายถึง วิธีการตรวจสอบแนวคิดที่ใช้หลักวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยการนำค่าสถิติมาพิจารณาความสอดคล้องระหว่างทฤษฎี กับข้อมูลเชิงประจักษ์

การสร้างเกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง การสร้างปกติวิสัย (Norms) ของมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และเสนอในรูปแบบตารางเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank) และสเตนไนน์ (Stanine)

ปกติวิสัย (Norms) หมายถึง การแปลงคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้ทราบระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแต่ละคนได้ทันที โดยเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐานในรูปแบบตารางเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank) และสเตนไนน์ (Stanine) ที่สร้างไว้แล้ว

โมเดลการวัด (Measurement Model) หมายถึง ภาพที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ กับตัวแปรแฝง (Latent Variable) หรือโครงสร้าง (Construct)

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University